

Кирил Христов

Самота

Фучи фъртуната. Навънка зима люта
с дълбоки преспи е затрупала света.
Фучи фъртуната, нетърпеливо бута,
същ пътник закъснял, залостени врата.

Премръзнала е – хе, припира тя, не чака...
Да ѝ отворя ли? Ще ли ми донесе
от живи хора вест?... – Открехвам; тя изплака
и ввря се бедната като бездомно псе.

1901, 1944

КРАЙ

© 1901 Кирил Христов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6986>]